

[Indenrigsministeren.]

Alderen, det kommer an paa, hvorfor den Nedsættelse, der her foreslaas, vil betyde en Gave til dem, der har købt Ejendomme i den senere Tid, forstaar jeg ikke dette Ræsonnement, og min manglende Evne i saa Henseende har jeg givet Udtryk for ved de Bemærkninger, jeg allerede har gjort til det ærede Medlem Hr. Fisker. Det er ikke blot Ejendomsskattens Alder, men hele dens Karakter, der her er bestemmende.

Forholdet er jo dette, at i Tiden fra 1901—25 er den samlede Skat til Amtskommunen 7-doblet, hvad Beløbet angaar, og mere end 5-doblet pr. Individ. Og dette er sket paa den Maade, at der i de sidste 10 Aar fra 1916 til 1926 er sket en Fordobling for de almindelige Skatter, for alle andre Skatter, medens i samme Tidsrum Amtsskatterne paa fast Ejendom er 3-doblede. Hvis nu en tilsvarende Forøgelse af Landbrugsejendommenes Afkastning havde fundet Sted, hvis en tilsvarende Forøgelse af Udbyttet havde fundet Sted, ja, saa kunde man sige: Her er i Form af Beskatning af fast Ejendom fulgt Principper svarende til dem, der findes i Lovgivningen om Indkomstbeskatningen. Men en saadan tilsvarende Forøgelse af Landbrugsejendommenes Afkastning har aldeles ikke fundet Sted, og gennem denne Skattestigning er der derfor sket en Ekspropriation af meget store Dele af fast Landbrugsejendom her i Landet.

Og om man nu i nogen Maade ved en overordentlig lempelig Forskydning raadede Bod paa den Uret, der gennem Skattelovgivningen paa dette Omraade er begaaet gennem den sidste Menneskealder, saa synes det mig, at det burde man kunne modtage uden at møde det med Betragtninger, som udelukkende tager agitatorisk Sigte, og som henvender sig til alle dem, der kan komme til at betale 1 Kr. mere, og retter det Spørgsmaal til dem: Vil du gaa med til dette, for at han eller han dør kan blive lettet for 10 Kr.? Hvis denne Lettelse paa 10 Kr. blot betyder, at man skærer Toppen af en Stigning paa det 6—7-dobbelte af dette Beløb og fordeler det paa et større Tal med mindre Beløb, fordeler det netop ud fra den Betragtning, at alle de, som hidtil ikke har betalt, har en væsentlig Interesse i den Foranstaltning, som foranlediger dette Skattepaalæg paa den mindre Kreds, ja, saa vilde denne Tale — i Modsætning til den anden — være et Udtryk for en Forstaaelse af det, som vi skattemæssigt burde kunne hæve os op til, at vi maa efter vor Evne bære Konsekvenserne af det, vi skaber ved offentlige Foranstaltninger, og at denne Fordeling bør

foretages skønsmæssigt ikke under Hensyn just til den Interesse, den enkelte kan have, men dog heller ikke med fuld Bortseen derfra, men med Hovedvægten lagt paa den Evne, som den enkelte har til at bære.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. Fisker, at der har været en Bevægelse, hvad Amtsskatterne angaar, i stærkt nedadgaende Retning. Det ærede Medlem sagde, at i 1901—02 udgjorde Amtsskatterne 38 pCt. af samtlige direkte Skatter til Stat og Kommune, og i 1924—25 udgjorde de 23 pCt., og det skulde naturligvis give ærede Medlemmer den Opfattelse, at her var sket en jævn Dalen fra 38 til 23 pCt., altsaa fra over $\frac{1}{3}$ til under $\frac{1}{4}$ af det samlede Beløb.

Men det ærede Medlem burde, naar han kender disse Tal og har dem fra den Kilde, som det ærede Medlem selv angav, ogsaa have gjort opmærksom paa, hvorledes det forholder sig med dem. Thi Forholdet er ganske vist dette, at i 1901—02 var Amtsskatterne 38 pCt. af samtlige direkte Skatter til Stat og Kommune, men efter at Skattelovene af 1903 var gennemført, var allerede i Skatteaaret 1904—05 disse Skatter kun 25 pCt. af samtlige direkte Skatter til Skat og Kommune. Med andre Ord, de Tal, som det ærede Medlem her brugte for at kritisere det Lovforslag, der her foreligger, havde slet ingen Forbindelse hverken med Lovforslaget eller med Udviklingen i den sidste Menneskealder paa Amtsskatteområdet, men havde alene Forbindelse med Skattereformen af 1903, hvorved Amtsskatterne med eet Slag forvandlede fra over $\frac{1}{3}$ af samtlige Skatter til Stat og Kommune til ca. $\frac{1}{4}$, og derved staa de endnu.

Hvad viser altsaa det ærede Medlems Tal? De viser ikke andet end, at denne Beskatning af fast Ejendom procentvis har holdt Skridt med Beskatningen af Indkomst i alle de mange Former, hvori denne Beskatning findes, en Beskatning af Indkomst, som jo i det store og hele har fulgt Indkomstbeløbene, medens det aldeles ikke har været Tilfældet for Ejendomsværdiernes Vedkommende, saaledes at naar Skatten af disse sidste udgør $\frac{1}{4}$ af den samlede Skat, som overhovedet betales til Stat og Kommune, saa har det intet som helst at gøre med, at Ejendomsværdierne skulde være steget i tilsvarende Grad.

Derfor kan det, som det ærede Medlem her fremførte, aldeles ikke anvendes, saaledes som det ærede Medlem gjorde det, og derfor gav det ærede Medlem ogsaa en Fremstilling af dette, som, selv om man